

Peter bliver nok ikke saa let bygget igjen og hvad er saa den imod Colosseum og Keiserpaladserne, skiondt Ruiner. Det synes som om der i den Henseende er en betydelig Dekadence. Naar vi saa med Vemod i vore Vennekredse tale om, hvad for smaa Snustobaksdaaser man maa sidde og male, da vide vi desværre ikke at søge nogen Trøst i Fremtiden og vi føle da et ligesaa stort Tryk ved Synet af Roms Herligheder, som vi i andre Øieblikke svælge i Nydelsen af dem. Dog jeg deler ikke ganske de Andres Anskuelse med Hensyn til det daarlige Udkomme hjemme; det har dog forbedret sig betydelig og i det Hele taget vilde det, der anvendes til Kunst, ikke være saa ringe, naar det blev rigtig anvendt. For Kunstens Skyld er det vistnok det bedste, at der lever saa mange duelige Folk som mulig paa eet Sted: thi jo mere Folk seer, jo mere udvikles deres Sands og Trangen dertil fremstaaer. Man seer det i München; Kongen har kaldt de bedste tyske Kunstnere til sig og Aar for Aar fremstaaer skionnere og større Værker. Og hvor mange Gange trænge vi ikke hjemme til Folk; Kunstforeningen maa jo ofte af Mangel paa Malerier hiøbe høist middelmaadige Ting; i mange Fag, f. Ex. i Lithographien have vi ikke en Eneste, der kan Noget; det er en Spot at see vore Hefter fra Galleriet i München, hvor denne Green af Kunsten er drevet meget vidt. Og hvorfor kunne vi ikke hjemme have det ligesaa godt som i Udlandet; i mange Henseender staae vi over dem, i rigtig perspectivisk Anskuelse og Tegning og Maling kan vi maale os med dem Alle og overgaae de Fleste, — det som vi have Deres Veiledning at takke for — det er endogsaa bekiondt nok i München. Jeg vil idetmindste bestandig arbeide med Hensyn paa de

Fordringer, som Fædrelandet kan gjøre paa min Tieneste og jeg glæder mig til atter at kunne følge i de Spor, som De, kiære Hr. Professor, saa kraftig har traadt i den Vei, som er den eneste rigtige at følge til Kunstens Tempel. Jeg vil nu fylde den øvrige Deel af dette Brev med Nyheder fra Landsmændene her, som maaskee kunne interessere En og Anden. — Thorvaldsen, den gamle kraftige og evig unge Kunstner, gjør endnu de skionneste Compositioner; man forbauses ved den Rigdom af Ideer hos ham. Han taler nu igjen meget bestemt om at komme til Sommer til Kjøbenhavn, for at ordne sine Affairer med sit Testamente. Bindsbøll gjør efter hans Anmodning det ene Prospect efter det andet til Museet. Blunch og Kuchler male Genrestykker ret vakkert. Constantin Hansen har et Parti af Rom i Arbeide med Figurer. Krohn gjør Medailler og Rørbye maler tyrkiske Scener; han har giort mange smukke Studier i Grækenland og Tyrkiet, saavel som Bindsbøll. Sonne og de øvrige male ligeledes de bekiondte italienske Scener; dog det er sandt, Koop har bedt mig skrive, at han nu maler paa den Copi, som nok, saavidt jeg husker, Kongen har bestilt. Cholera er her ikke og Frygten for den har tabt sig noget, „da Paven har forbudt den at komme.“ Naar De seer Købke, Roed, Eddelin, Adam og de andre Venner beder jeg Dem bringe min Hilsen. Petzholt havde jeg glædet mig til at træffe, maaske kommer han igjen hened. Professor Møller haaber jeg lever vel. Til Professor Høyen skal jeg snart skrive. Hvis Lieutenant Normann er i Byen glæder det mig ogsaa at kunne hilse ham. Fra Rørby, Kuchler og de øvrige Danske er jeg Overbringer af de bedste Hilsener og tilsidst bringer jeg min egen, den hjer-

teligste, med den Bøn, at see engang ved Leilighed nogle Linier fra Deres kiærlige Haand.

Rom d. 1. Marts 1837.

Til Raffenberg.

Man staaer virkelig Fare for her i Italien at glemme Alt hinsides Alperne, hvis ikke Erindringen om Hiemmet var. Den Følelse er den eneste, som kan lokke Tanken tilbage og det er godt, at den er saa stærk, thi ellers veed jeg Skam ikke, hvordan det vilde gaae med det man kalder Fædrelandskiærlighed. Jeg forsikkrer Dem, at jeg svælger i Nydelse i dette skønne Land, men man savner det huslige Liv med hele dets Trylleri; men desto bedre smager det naar man kommer hiem. —

Nu kommer han da nok hiem, den gamle forunderlige og dog elskværdige Thorvaldsen. Det er en Lyst at see ham arbeide, det ene skønnere end det andet. Man vil vist i Forretningssager finde ham smaalig og mistænksom, men det forringer ikke hans udødelige Fortienester, som har skaffet ham Navn af den Første af alle Nationer. Her er han overalt Nr. 1. Hans uheldige Familieforhold har givet ham disse Feil; han er kastet i Gabet paa gridske og ukiærlige Mennesker. Man maa i saa Henseende beklage ham og dog skal De see en Løve i ham, der sidder et Ansigt paa ham, som er af de siældne. —

Hvorledes gaaer det i Kunstforeningen? Vi erfarede her af et Brev, at A. Müller har faaet den store Bestilling, og det nye Arrangement i Kunstforeningens Virksomhed forundrede det her alle, at Ingen havde ladet dem vide Noget om. Alle yttrede her megen Lyst til at entere i Fore-